

אתנתא

בשבע 1143 | ב' באייר תשפ"ה, 30.04.25

גלית ויזל-עמרני, ששכלה את
בעלה אלקנה בעזה, מקיימת את
צוואתו ובוחרת בחיים מחדש
עניין אישי, יוסף ארנפלד

למה דווקא ביום
העצמאות אני מפסיק
לחיות בהכחשה
יאיר יעקבי

צילום: שלומי יוסף

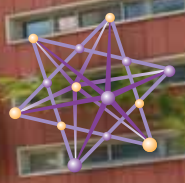
כוכב הצפון

"כתבנו בצפון" מנחם הורוביץ חזר אל ביתו בקריית שמונה
אחרי שנה וחצי של מלחמה, ומשם הוא מדבר על ארבעה
עשורים בתקשורת ועל ההתמודדות עם הבן האוטיסט,
ועונה לשאלה האם בכוונתו ללכת לפוליטיקה

רבקי גולדפינגר

האקדמית חמדת
חוסן, אמונה, חינוך.
קריית חינוך שדות נגב

77% הנחה
על דמי הרישום!
לנרשמים ביום הפתוח

5.5 יום פתוח

ז' באייר | 16:00-19:00

תואר שני M.Ed.
שנה אחת בקמפוס

תואר ראשון B.Ed.
יומיים בשבוע בקמפוס

תואר שני ותעודת הוראה
שנה בקמפוס + שנת התנסות

הסבת אקדמאים
שנה אחת בקמפוס (בחלק מהתוכניות)

נרשמים לתואר ראשון ותעודת הוראה ומקבלים מחשב נייד מתנה!

בכפוף לתקנון

- רכבת
- אפשרות לשילוב מדרשה באקדמיה
- תוכנית מצוינות רום
- מתכונת היברידית שבוע מהקמפוס שבוע מהבית
- החזר שכר לימוד ל-M.Ed. בכפוף לתקנון משרד החינוך
- מערך מלגות נרחב
- שנה ראשונה חינוך ל-B.Ed. בכפוף לתקנון משרד הביטחון

5280* לפרטים נוספים:

ביפין ג'ושי, סטודנט באקדמית חמדת, נחטף בשבעה באוקטובר ומוחזק עדיין ברצועת עזה. מחכים לך ולכל החטופים!

זה הזמן להצטרף לחידון השירים
לכבוד יום העצמאות
של
תלמוד ישראלי

חזקים בשירי ארץ ישראל?

הירשמו כעת והשתתפו בחידון ווטסאפ ביום העצמאות

איך משתתפים?

נרשמים ל"בוט" החידון שלנו

אנחנו נשלח לכם חידות בווטסאפ ביום העצמאות

אתם פותרים

המשתתפים שיסיימו את החידון משתתפים בהגרלה

3 זוכים

**יקבלו ציוד מחנאות איכותי -
לטיולים וחוויות שלא שוכחים!**

להשתתפות הכנסו

ידידיה מאיר
yedidyameir@gmail.com

נס כן היה לנו

מתי בעצם הוחלט שתכני טקס המשואות הם שיא הקונצנזוס הישראלי?

1 ושוב מסכת חדשה בדף היומי. נראה לכם שרק לפני רגע כתבתי על כך? אתם צודקים. מסכת מכות שמאות אלפי לומדים בעולם היהודי מסיימים השבוע היא אחת הקצרות בש"ס. וגם מסכת שבועות, שנתחיל בשעה טובה ומוצלחת בסוף השבוע הזה, היא מסכת קצרה: רק 48 דפים. מסכת קצרה היא הזדמנות לצרוב בך סוף סוף חוויה של הצלחה. אתה יכול להתחיל משהו וגם לסיים. ומי שטועם טעם של הצלחה, מקבל מוטיבציה ואמונה ביכולות שלו. זה דבר גדול מאוד.

2 ויש עוד משהו שנותן לי מוטיבציה מיוחדת במסכת החדשה: הלימוד שלה מתחיל בה' באייר. שמעתי פעם מאברך שלמד בשעתו בישיבת כרם ביבנה, שביום העצמאות הוא וחבריו רצו לצאת מהישיבה לאיזה בילוי או טקס, הוא כבר לא זכר לאן, אבל הוא מאוד זכר מה אמר להם ראש הישיבה המיתולוגי הרב חיים יעקב גולדוויכט. מה זה יום העצמאות? יום שבו אנחנו מודים על החסד הגדול שבהקמת מדינת ישראל, הוא אמר. נו, האם יש דרך יפה יותר להודות לקדוש ברוך הוא על הניסים הגדולים שעשה עימנו מאשר ללמוד תורה ביום הזה בישיבה בארץ ישראל?

הרב גולדוויכט אמר את זה לפני עשרות שנים, וגם מאז שאותו אברך סיפר לי את הדברים חלפו שנים לא מעטות, אבל בכל שנה ביום העצמאות אני נזכר בהרגשה הפשוטה והטבעית הזאת של הרב גולדוויכט. בעיקר כשאני רואה את המודעות השונות על "יום שכולו תורה" עם אינספור שיעורים בכל רחבי הארץ. יש כאלה שחושבים אולי שזאת הדרך של כל מיני בתי כנסת, או של רבנים, בעיקר מעדות המזרח, שלא גיבשו עד הסוף את דעתם על יום העצמאות, לחמוק מלחגוג ביום הזה. אבל האמת הפוכה: זאת הדרך המדויקת והיפה ביותר לחגוג את היום הזה. צהלי ורוני יושבת ציון כי גדול בקרבך קדוש ישראל.

3 והשנה יש עוד סיבה להוסיף בלימוד תורה ביום העצמאות: לטהר קצת את האוויר של ארץ הקודש. לא מעשן המנגלים, אלא מהרוח שעולה מהטקס הממלכתי והמרכזי של מדינת ישראל.

האמת שכבר שנים שאני לא מבין איך הטקס הזה נחשב אצל רבים כל כך לב הקונצנזוס: למה? כי מוקירים בו תודה לאנשים שתרמו לחברה הישראלית בשנה האחרונה? יפה מאוד. כל הכבוד. באמת. אבל מה לגבי יתר האירוע ותכניו? מה לו ולמי שמציניים את היום הזה בהלל ובהודיה לקדוש ברוך הוא "אשר גאלם מיד צר, ומאצות קיבצם ממזרח וממערב מצפון ומים", כלשון פרק התהילים הפותח את תפילת ערבית ליום העצמאות בבתי הכנסת השונים ברחבי הארץ, בדיוק כשהכרוז בהר הרצל מציג כפי שמציג (וזכרים מהטקסים בשנה שעברה?) את יושב ראש הכנסת אמיר אוחנה שנכנס לרחבת הטקס.

אה, אולי העובדה שמביאים את הזמר המצליח ביותר של התקופה, שבשנים האחרונות, ברוך ה', הוא תמיד דתי או חוזר בתשובה והשיר שלו רצון אהבה ואמונה? שכוחי. אבל יש שיר, למעשה המנון, שלא מתחלף בטקס הזה כבר עשרות שנים: "אנו נושאים לפידים". שיר שכולו כפירה בה' ובחסדיו ברוח הציונות החילונית הישנה. השורה המפורסמת ביותר היא "נס לא קרה לנו, פך שמן לא מצאנו!" אבל בהמשך השיר יש בו גם התייחסות מתריסה לציוני האלוקי לא לעלות להר סיני. כן כן. והשיא הוא כפירה בבריאת העולם: "בסלע חצבנו עד דם - ויהי אור!". קראתי כמה ניתוחים ספרותיים לשיר הזה ולמסרים שלו. אם לסכם אותו במשפט אחד: בשלטון הקדוש ברוך הוא אין אנו מאמינים!

מעניין לאיזה שר יהיה אומץ להחליף את השיר הזה, שכל כך לא מבטא את הרוח של רוב עם ישראל. בטח לא מאז 7 באוקטובר, וקריסת קונספציית "כוחי ועוצם ידי". אני יודע למי לא יהיה אומץ: לשרה מירי רגב. ראינו איך היא "איזנה" השבוע את הבחירה בכן שפירו להדליק משואה.

4 אגב, עשיתי השבוע תחקיר קטן על האיש שכתב את השיר המדובר. קראו לו אהרן זאב. הוא היה משורר וסופר שגדל בעיירה בפולין, עלה לארץ בשנת 1925, התיישב

6 הודיתי לאלי על המכתב המרגש (הודיתי לקדוש ברוך הוא ששולח לי למייל אנשים עם סיפורים כאלה מרגשים), בירכתי אותו על הסיום, ושאלתי אותו שורת שאלות: מי אתה? באיזו מסכת התחלת? איך עוברת עליך חויית הלימוד? ביקשתי גם לשמוע עוד קצת על הבעלים הראשון של הש"ס, הלוא הוא אביו. והוא ענה: "אני עדיין טירון. התחלתי בקיץ שעבר במסכת בבא בתרא, ואז מסכת סנהדרין, ועכשיו מסיים מסכת מכות. הגמרא היא חלק מהפק"ל שלי. בכל מקום, בכל מסע, היא איתי. מצאתי את עצמי דומע בסיום המסכתות (ואני אשכנזי, אנחנו לא דומעים בקלות...). אני לא הדתי הכי גדול, ולא מתיימר להיות, חשוב לי שאנשים ידעו שהגמרא זה עולם ומלואו, היא מרגשת, לפעמים משעשעת, היא מותחת, היא הכול.

"מי היה אבא שלי? יהושע רונבאום ז"ל. נולד בגרמניה לאחר המלחמה. עלה לארץ באוניית מעפילים, ציוני אמיתי, דומע כשרואה את הדגל. נלחם ברוב מערכות ישראל, ששת הימים, ההתשה, יום כיפור, מלחמת לבנון הראשונה. אוהב אדם והמדינה. היה ממקימי שיעורי הדף היומי בבית הכנסת במקום מגוריו בכפר סבא. בכל יום, בחורף, בקיץ, הוא היה הולך ללמוד. לשמחתנו הספיק לסיים את הש"ס ולהתחיל אותו מחדש.

"לפני כשנתיים נפטר ממחלה, ואמא שלי, שתבדל"א, ביקשה שאמסור את הש"ס. פרסמתי, כמות הפניות שקיבלתי הייתה מטורפת. אמרתי: מה הם יודעים שאני לא? ואז באמת, כמו אות משמיים, נתקלתי במאמר שלך. לקחתי את הגמרא, פתחתי... אבי ז"ל היה יקר, ולכן הוא כתב בכל תחילת עמוד את תאריך ההתחלה ותאריך הסיום של התקופה שבה למד את המסכת. אמרתי: ננסה. והנה אני כאן. אמי, שהיא סיעדית מלאה, מרותקת למיטתה, כשהיא רואה שאני נכנס לחדרה עם הגמרא - עיניה נוצצות.

"אז באמת מכל הלב תודה רבה. אין לך מושג כמה אני מודה. מאחל לעצמי שאזכה לסיים את הש"ס (זה לא ייאמן איך חלומות עוברים עדכון גרסה). אלי".

7 "אמן!" כתבתי לו בהתרגשות בדואר חוזר. וגם ביקשתי, אם אפשר, תמונה של מסכת מכות, זאת שהוא מסיים השבוע, מתוך הש"ס הישן של אביו המנוח. חשבתי שזה יהיה מרגש לפרסם את כתב היד של אביו, ואולי גם שלו, עם ציון התאריך שבו הוא זכה להתחיל ללמוד ולסיים את המסכת. והוא ענה: "לצערי, אני לא יכול לצלם את מסכת מכות. זו גם מעשייה... המסכת הזאת חסרה בש"ס שקיבלתי בירושה. מסתבר שאבי ז"ל נתן אותה למישהו שאינני מכיר כדי שיוכל לשבת ללמוד עם בנו".

אז אם מישהו מכם נתקל במקרה בגמרא ישנה, מסכת מכות, עם תאריך התחלה ותאריך סיום בכתב יד מסודר של יקה - תדעו שהיא שייכת למישהו שלא מתכוון לוותר עליה כל כך מהר. והשיב לב גמרות על בנים.

בדגניה, ואז בתל אביב, היה בין מקימי 'בית החינוך לילדי עובדים' (אחד מתלמידי מאותם ימים היה יצחק רבין). עם קום המדינה מונה זאב לראש "מחלקת התרבות" של צה"ל, היה ממקימי חיל החינוך ו"ממעצבי דמותו ודפוס עבודתו", ולימים מונה לקצין החינוך הראשי של צה"ל.

בספר "גלי צה"ל מדברים מהשטח" שכתבו רפי מן וציפי גון-גרוס ומתעד את תולדות התחנה נכתב: "גלי צה"ל נולדה במדינת ישראל שעסקה באותם ימים בקליטת גלי העולים. ביום שבו החלה התחנה לשדר, בישרו העיתונים על סיומו של מבצע 'מרבד הקסמים', אשר במסגרתו הובאו ארצה כחמישים אלף עולים מתימן... אהרן זאב, ראש ענף הסברה והשכלה באגף כוח אדם במטכ"ל, ראה בתחנה כלי מצוין שיסייע לצה"ל במשימת החינוך שקיבל על עצמו בעיקר בקליטת עולים". אתם מבינים על אילו עולים מדובר, מאילו בתי גידול, עם איזו אמונה טהורה, ומהי "משימת החינוך" המבוקשת.

עוד מצוטט שם זאב כמי שאומר: "רמתו הנוכחית של ציבור החיילים מחייבת גישה חינוכית מיוחדת, המבוססת על הסברה והשכלה, המוגשת בדרכי עקיפין, ובצורה מושכת ומשעשעת". וואו. מה שנקרא, גזית פאות רדיופונית. מדהים איך כ-70 שנה אחר כך, הן חיל החינוך והן גלי צה"ל מצליחים לשמר את המורשת הזאת, דור אחרי דור, למרות כל השינויים שהתחוללו בחברה הישראלית.

5 ומחיל החינוך של אלוף משנה אהרן זאב לחיל החינוך של רבי מאיר שפירא מלובלין. קיבלתי המון תגובות נלהבות על אפליקציית "יומי" המאוד מושקעת שעליה המלצתי כאן בטור ההוא בחום רב, ואני ממליץ בחום רב עוד יותר אחרי שלמדתי איתה את כל מסכת מכות. זה באמת עולם אחר. לדעתי היא ממש מהפכה בעולם הלימוד. לא פחות. אבל המייל הבא החזיר אותי דווקא לגמרות הגדולות והישנות. אתם יודעים, אלה עם הריח.

"שלום ידידיה. שמי אלי, אני מתגורר בירושלים. לפני כשנתיים אבי נפטר. הוא היה איש של פעם, בן יחיד להורים ניצולי מחנה ההשמדה אושוויץ. אבי למד את הדף היומי, ולשמחתנו הספיק לסיים את הש"ס. לאחר פטירתו, החלטתי למסור את הש"ס שהיה ברשותו. כבר קבעתי עם מישהו למסירה. ואז נתקלתי, אינני זוכר איפה, בטור שלך לגבי הדף היומי. ואמרתי: יאללה נתחיל. התנצלתי בפני אותו אדון, והוא קיבל זאת בהבנה.

"ומאז אני יושב ולומד. להגיד לך שזה שינה את חיי? בהחלט כן. אני לומד שבעה ימים בשבוע, באהבה גדולה, ברצון עז. דומע בסיום מסכת... יושב עם אשתי בשולחן השבת ומדבר איתה על סוגיות שלמות. ואני לא פתחתי גמרא יותר מ-30 שנה. מימי הישיבה התיכונית. אז תודה גדולה לך!".

חוגגים עצמאות ובוחרים בבנק ששם אותך במרכז

הבנק המומלץ ביותר ע"י לקוחותיו וההוגן ביותר מבין כל הבנקים

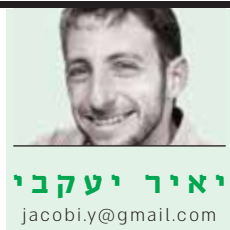
הצטרפו ותוכלו לקבל הלוואה עד 120,000 ₪ בהחזר חודשי החל מ-979 ₪
בריבית פריים + 1% עד 18 שנה ללא דמי טיפול

להצטרפות
*2617

ע"פ סקר שביעות רצון בנק ישראל, פברואר 2025

ריבית מתואמת שנתית 7.22%. ריבית הפריים = 6% נכון ל-30.4.25. כפוף לתנאי הבנק. למצטרפים חדשים מעבירי משכורת/קצבה בסך מצטבר של 5,000 ₪ ומעלה. אפשרות לדחיית תשלום קרן ההלוואה בשנה הראשונה. מתן האשראי, שיעור הריבית, קביעת הביטחונות ותנאי האשראי נתונים לשיקול דעתו הבלעדי של הבנק וכפופים למתן הסכמה לקבלת דו"ח אשראי, לביצוע חיווי אשראי ולהוראות הדין. ההטבות אינן תקפות לחשבונות עסקיים. אי עמידה בפירעון ההלוואה עלול לגרור חיוב בריבית פיגורים והליכי הוצאה לפועל.

רילוקיישן עד יום העצמאות

יכול לדלג אחורה לאירועים לא סימפתיים שעברו עליך או על הקרובים לך. כמו לינק שבור. העמוד שאליו עברת אינו קיים עוד.

7 באוקטובר? אין קבצים בזיכרון. חיילים בלי גפיים בתל השומר? הנתונים לא קיימים במערכת. שעות אחרונות של אבא? אין. גישה. לקבצים.

אגב חיילים פצועים, אמרנו שבהכחשה יש מקום לכולם. אז זה לא לגמרי מדויק. יש אנשים שלא יכולים לחיות בהכחשה. הם לא יכולים להעביר את ההווה שלהם לעבר כל כך מהר. ממילא הם לא ימצאו את מקומם בהכחשה. אבל אנחנו בני המזל, אנחנו יכולים לוותר על האזרחות הישראלית שלנו ולהתכחש. נשמע קצת לא פטריסטי, נכון, אבל מה עדיף, דרכון פורטוגלי?

בהכחשה לא מציינים את השבוע הנוכחי בכלל. יום השואה? גדול עלינו בהכחשה לחשוב על דברים כאלה. זה לא בשבילנו. יום הזיכרון? באמת לא נעים. איזה מין יהודים אנחנו, להתכחש לימים הללו? ובכן, אני אגיד לכם בדיוק אילו יהודים אנחנו. יהודים שקשה להם. יהודים שחשבו שהם חיים בתקופה הכי בטוחה להיות בה יהודי ושזו הבטחה שהם יוכלו להעניק לילדים שלהם, אבל עכשיו כבר לא יודעים כלום ולא רוצים לחשוב על כלום אז ארזו את הפקלאות ועברו להכחשה.

אבל יום העצמאות זו בעיה. אם אתה מתכחש, אז מה בדיוק אתה חוגג בעצמאות? מה אפשר לחגוג בכלל? והנה הגענו לדורבן ברגל. כאן מגדל הקלפים נופל ביג טיים.

המגורים בהכחשה גוזלים ממך גם את הכרת הטוב, את התודה על מה שיש. מי שלא מביט לאחור גם לא יכול להגיד תודה על מה שהיה. ועל זה שיש לנו בכלל מקום לברוח ממנו להכחשה. מי שלא מתאבל על ירושלים לא יראה בשמחתה.

אז טוב, בסדר. אנחנו שוב נכנעים. נעשה עלייה. נארוז את הילדים והאישה ונעלה על מטוס לארץ ישראל. נרד בנתב"ג ונשמע על חיילים שנפלו ממש השבוע. כן, ברצועת עזה. ממש השבוע. ננסה לדמיין את זה באמת. את החיים הצעירים שנגדעו. לא נצליח לקלוט את זה וזה רק יעשה את הכאב יותר. ואחרי הכאב יגיע הפחד, כי זה יגרום לנו לחשוב על עצמנו. על הילדים.

ואז אחרי שנתפרק לגמרי נאסוף את עצמנו ונלך לחגוג עצמאות עם השכנים. כי יש לנו שכנים טובים שמזכירים לנו שבסך הכול יש בינינו אנשים טובים. והם דואגים לנו ואנחנו להם. ניזכר שיש תקווה גם אם בחדשות זה נראה להפך. אולי דווקא כי בחדשות מראים ההפך. ולא נפסיק לדאוג, אבל גם לא נפסיק להזכיר לעצמנו שיש הרבה על מה להודות. ונחיה פה למרות הכול ואף על פי כן.

והכחשה? מקום נחמד, זה כן. מדי פעם בטוח עוד נקפוץ לביקור. אבל אחרי הכול, אין כמו ארץ ישראל. ●

כבר כמה זמן שאני לא חי בישראל. אני חי בהכחשה. והכחשה היא מקום נהדר לחיות בו. קודם כול, לא צריך דרכון או אישור כדי להיכנס. כל מה שצריך זה שילוב מסה קריטית של צריכת חדשות יחד עם איזה אירוע אישי טראומטי ואתה שם. החיים בהכחשה נפלאים, באמת. מקום מומלץ מאוד.

בהכחשה לא שומעים כלום על הכסאח בין ראש השב"כ לראש הממשלה, ואין צורך לנסות לפענח מי צודק ובאיזה פילטר שמתווך לך את הפולמוס הזה אתה יכול בכלל לבטוח. בהכחשה לא מפחדים מהגרעין האיראני ומהעובדה שאולי אנחנו לא מחמיצים הזדמנות להחמיץ הזדמנות לסיים את האיום הזה אחת ולתמיד. להכחשה טווח הטילים האיראניים גם כך לעולם לא יוכל להגיע.

בהכחשה לא עוקבים באופן יומיומי אחרי השלכת הבוץ ההדדית בין נציגי הציבור שמקפידים להרים את הווליום של עצמם כדי לוודא שהבוחר הפוטנציאלי שומע את מה שהוא צריך לשמוע. הצרחות שלהם לא מגיעות להכחשה.

בהכחשה אתה לא צריך לשאול את עצמך איך לכל הרוחות אנחנו עדיין בתוך עזה והאם ראש הממשלה בכלל מנסה לנצח. בהכחשה אתה לא צריך לשאול את עצמך למי באמת אכפת מהחטופים. ובהכחשה אתה בטח לא צריך לדמיין מה עובר עליהם שם, שנה וחצי אחרי 7 באוקטובר. למי יש זמן לדברים כאלה כשאתה בהכחשה. בהכחשה יש קליטת אינטרנט ספורדית מאוד. סרטונים מסדרות הפלייאוף של ה-NBA נקלטים יופי. ציוצים מצחיקים של הקומיקאי האהוב עליך גם עוברים חלק. אבל מקבוצת הטלגרם של עמית סגל איכשהו אתה כבר מקבל פחות פושים, וגם הרמיזות האנטישמיות של הקומיקאי האהוב עליך לא עוברות את מסך הווייפי.

בהכחשה מתעסקים בדברים אחרים. בהכחשה אתה שולח ילדים לבית הספר בבוקר בכיף, בוחר עם אשתך ארון חדש לחדר של הגדולים. עכשיו גם צריך לסגור את הנופש לקיץ. חיים רגילים כאלה. הכחשה היא מקום משעמם בקטע טוב. כמעט פרבר אמריקני.

לפעמים בהכחשה שומעים איזה בום פה ושם, זה כן. כאן יש רגע קצת מאתגר שאתה כמעט עוזב את הכחשה. בטח כשהילדים באזור. אבל מיד אתה מכריז "הכול בסדר, הכול בסדר" ונחש מה? הכול בסדר! זה הרי תימנים בכלל. ואנחנו מכירים תימנים, הם לא באמת מנסים לפגוע. זה יותר פולקלור כזה.

בהכחשה אין עבר. ליטרלי, מקום בלי עבר. אני יודע שקשה לדמיין, אבל תחשבו שזה כמו באנגליה שנוסעים בצד השני של הכביש. מתרגלים, נכון? אז גם לזה אפשר להתרגל.

מה זה אומר שאין עבר? זה אומר שבהכחשה אתה לא

הבן שלי היה השבוע אצל קלינאית תקשורת והם שיחקו משחק שבכל פעם אחד מהם עוצם את העיניים ואז השני שולף כרטיסיה ומחביא אותה. אז כשהגיעה תורה, הקלינאית עצמה את העיניים ואז הבן שלי פשוט הלך לשחק משחק אחר וכשהיא שאלה אם היא יכולה לפקוח עיניים הוא אמר לה "עוד לא". בקיצור, קוגניטיבית הוא מתקדם

לרגל יציאת הספר החדש שלי לאור, הגבאי נתן לי הגבהה בבית הכנסת ואמר שמי שמגביה ספר סימן שימכור ספרים, אבל אז הגבאי השני טען שמי שמגביה ספר סימן ש"ירימו" לו את הספרים. קיצור, נחכה ונראה

אברך אחד הולך לאשתו בספירת העומר ושואל אותה: מה יש לאכול צהריים? אומרת לו אשתו: היום יש עוף. אומר לה האברך: עכשיו את פסולה. אומרת האשה: כל הדין הזה הוא רק כששואלים אחרי שקיעה, לפני שקיעה אין בעיה בכלל. אמר לה: אני זוכר אותך הרבה יותר כיפית

בהכחשה יש קליטת אינטרנט ספורדית מאוד. סרטונים מסדרות הפלייאוף של ה-NBA נקלטים יופי. ציוצים מצחיקים של הקומיקאי האהוב עליך גם עוברים חלק. אבל מקבוצת הטלגרם של עמית סגל איכשהו אתה כבר מקבל פחות פושים, וגם הרמיזות האנטישמיות של הקומיקאי האהוב עליך לא עוברות את מסך הווייפי

הון
עצמי

*
במסירה

ואתם יכולים לקנות בית!
הגיע הזמן להתקדם ולרכוש את הבית שתמיד חלמתם עליו.

הריזהב

לפרטים נוספים:

076-599-6287

*עד 60% הלוואת קבלן. השאר במסירה. ל-20 הרוכשים הראשונים.
בפרויקטים בנגוהות, דותן וריחן, ניתן לקבל הטבה של 10/90. טל"ח.

דביר שרייבר
dvirbe7@gmail.com

מה אתה צוחק?

ואולי גאולתם של ישראל היא לא כאיילת השחר הבוקעת, אלא כשמש השוקעת?
מעשה שהיה, ואם לא היה ראוי שיהיה בהקדם

דור שלם מעודן נשמה ועז רוח, כיאה לשנת ע"ז. חוגגים ביום העצמאות

**יצאה השמועה שרבי עקיבא תומך
בבר כוכבא, ולא עוד אלא שהוא
מאמין באמונה שלמה בביאת
המשיח ואף רוצה להיות נושא
הכלים שלו. ביקש השב"כ לסרוק
את בשרו במסרקות של ברזל, או
לפחות לעצור אותו לאיזה 70 יום.
נטלוהו חבריו וביקשו למלטו אל
הים. אמר להם: "הכיצד ים בספירת
העומה, ועוד שהוא שורץ כרישים?"**

מפני שלא נהגו כבוד זה בזה!
אמר להם: "אדרבה, וכי היכן תמצאו כבוד ודיבוק חברים יותר מאשר
בפלוגות שבהן נלחמים כתף אל כתף ימנים ושמאלנים, דתיים ושאינם
דתיים, ברעות שאין למעלה ממנה?"
פצו פיהם ופזמו: "בשלטון הכופרים אין אנו מאמינים, ובחוקותיהם
אין אנו מתחשבים".
אמרו החכמים: "ולואי שנזכה לומר לפני הקדוש ברוך הוא שירה כפי
שאתם מתריסים לפניו כפירה".
יצאה השמועה שרבי עקיבא תומך בבר כוכבא, ולא עוד אלא שהוא
מאמין באמונה שלמה בביאת המשיח ואף רוצה להיות נושא הכלים
שלו. ביקש השב"כ לסרוק את בשרו במסרקות של ברזל, או לפחות
לעצור אותו לאיזה 70 יום. נטלוהו חבריו וביקשו למלטו אל הים. אמר
להם: "הכיצד ים בספירת העומר, ועוד שהוא שורץ כרישים? הניחו לי,
שכל דעביד רחמנא לטב עביד".

שועל וחרב זה סימן טוב

המשיכו וראו זקנים וזקנות יושבים ברחובות ירושלים, ונשאו שבח
והודיה לא-ל הנאמן האומר ועושה, המדבר ומקיים, שכל דבריו אמת
וצדק, שזכו לראות בהתגשמות נבואתו של זכריה.
כיוון שעברו בהר הרצל עמדו ומלאו עיניהן דמעות, ואמרו:
"לקדושים אשר בארץ המה ואדירי כל חפצי בם. הרוגי מלכות, אין
כל ברייה יכולה לעמוד במחיצתם". ושמעו צעקותיהם של המופרעים
המפריעים לטקסי הזיכרון, שאליבא דעתם יש לרדוף את חברי
הקואליציה ולהשפילם ולכלותם ולהכניעם במהרה בימינו, כנאמר
"ארדוף אויבי ואשיגם ולא אשוב עד כלותם". שמא תאמר שהאויב
הוא החמאס המבקש לכלותנו, קמשמע לן שהאויב הוא הממשלה
שאינה רוצה בהשבת החטופים.
ישבו החכמים והביטו בשקיעה, וזכרו את המדרש על רבי חייא בר
אבא ורבי שמעון בן חלפתא שהיו מהלכין בבקעת ארבל וראו איילת
השחר ואמרו כך היא גאולתן של ישראל, ואל תהרסו עכשיו את הוורט
בנימוק הקטנוני שרבי חייא ורבי שמעון בן חלפתא חיו אחרי רבן גמליאל
ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא.
אמרו: "שמא חס ושלום גאולתן של ישראל לא כאיילת השחר
הבוקעת אלא כשמש השוקעת?"
התחילו בוכים. התחיל רבי עקיבא מצחק.
אמרו לו: "מפני מה אתה צוחק?"
אמר להם: "מפני מה אתם בוכים?"
אמרו לו: "אלפיים שנה חלמנו על מדינה יהודית, ועכשיו כשאנחנו
רואים מה הולך פה - לא נבכה?"
אמר להם: "לכך אני מצחק - שהכול צפוי, והרשות נתונה, ובטוב
העולם נידון, והכול לפי רוב המעשה. מה מקווה מטהר את הטמאים, אף
הקדוש ברוך הוא מטהר את ישראל".
שוב פעם אחת היו הולכים אל הנגב המערבי. כיוון שראו יישובים
בחורבנם ואחינו כל בית ישראל נתונים בצרה ובשביה, קרעו בגדיהם.
כיוון שהגיעו לשערי עזה ראו שועל שיצא מהכרמים, התחילו הן בוכין
ורבי עקיבא מצחק.
אמרו לו: "מפני מה אתה מצחק?"
אמר להם: "מפני מה אתם בוכים?"
אמרו לו: "מקום שכתוב 'ונתתי שלום בארץ ושכבתם ואין מחריד
והשפתי חיה רעה מן הארץ', ועכשיו שועלים הלכו בו - ולא נבכה?"
אמר להם: "לכך אני מצחק, כי באותו פסוק כתוב 'וחרב לא תעבור
בארצכם'. עד שעברה החרב הייתי מתיירא שהדור אינו ראוי לגאולה.
עכשיו שאני רואה שועל וחרב, את סמל גבעתי ושאר היחידות אני רואה,
דור שלם מעודן נשמה ועז רוח, כיאה לשנת ע"ז. דור שכזה, בידוע שעליו
באמת ראוי לדרוש 'דרך כוכב מיעקב'".
בלשון זה אמרו לו: "עקיבא ניחמתנו, עקיבא ניחמתנו", ואמרו הלל
של יום העצמאות וסיימו את הדף היומי של מסכת מכות. ●

מעשה ברבן גמליאל ורבי אלעזר בן עזריה ורבי יהושע ורבי עקיבא,
שהיו מהלכין בדרך ושמעו קול המונה של רומי. התחילו בוכים, ורבי
עקיבא משחק.
אמרו לו: "מפני מה אתה משחק?"
אמר להם: "תזכירו לי רגע מי זו רומי ומה נשאר ממנה היום?"
אמרו לו: "טוב כן, האימפריה נפלה, אבל אנחנו שומעים את קולות
מועצת הוותיקן שמתכנסת לבחור אפיפיור חדש, במקום ההוא שתקף
את זכותה של ישראל להילחם והשיב את נשמתו לבוראו".
אמרו להם: "נו, וזה נראה לכם מקרי?"
אמרו לו: "עקיבא, אתה מהמוסד?"
אמר להם: "בשמיים יודעים לסגור חשבונות גם בלי התערבות
בחורינו המצוינים".
אמרו לו: "הללו שמשותחוים לצלמים ומקטרים בכנסיותיהם יושבים
בטח והשקט, ואנו בית הדום רגלי אלוקינו שרוף באש - ולא נבכה?"
אמר להם: "איזה יושבים בטח, בתוך כמה שנים המוסלמים
משתלטים על אירופה וחלאס על קול המונה של רומי, שלא שם חלקנו
כהם וגורלנו ככל המונם. לכך אני מצחק - ומה לעוברי רצונו, כך לעושי
רצונו על אחת כמה וכמה".
המשיכו להלך ועברו ליד הכנסת וקריית הממשלה ובית המשפט
העליון, וראו כל אחד מהם צועק "אני בראש, אני בראש", ואין פוצה פה
ומצפצף לפי שאין איש מקשיב לרעהו. נענע להן רבן גמליאל בראשו
ואמר: "כמדומין אתם ששררה אני נותן לכם? עבדות אני נותן לכם!"
ופירש רש"י: "שהשררות עבדות הוא לאדם, לפי שמוטל עליו עול
רבים". ואף על פי כן לא שמעו לו, שכל אחד רוצה לקחת עול הציבור
כדי להגדיל יקר כבודו. ואף קבלני הקפלנים וזעקים בגרון ניהר שאין
לשרת את המלך אלא את הממלכה, ממלכה על שום מה, שאין איש
רשאי לנקוף את אצבעו מבלי להימלך בהם קודם. ונסיד בית המשפט
העליון אומר לא כי, שאין לשרת את המלך אלא אך ורק את הנסיד.
ראו זאת ארבעת החכמים והתרחקו מן המחלוקת, שתלמיד חכמים
מרבים שלום בעולם. ביקשו לילך אצל הכותל המערבי ולהתפלל על
בניין בית המקדש, אך נחסמו על ידי מפגינים שצרמו את אוזניהם
בצווחות "מוקרטיה דמוקרטיה". אמרו החכמים ומה בכך, אף אנו
מכירים מילים ביוונית כגון סנהדרין, אצטלא, פרקמטיא, אנדרלמוסיה.
"אנדרלמוסיה גם אנחנו מכירים", אמרו הקפלנים, קפלנים על שום מה,
על שום שאומרים לאחיהם או שתעשו מה שאנחנו אומרים או שנקפל
פה את העסק.

כרישים בספירת העומר

אמר להם רבי אלעזר בן עזריה: "אל נא אחיי, הרי אני כבן שבעים שנה
ולא זכיתי שתקום מדינה יהודית בימי".
אמרו לו: "המדינה בת 77, מה שווה המדינה אם אנחנו לא שולטים
בה?"
אמר להם רבי עקיבא: "ואהבת לרעך כמוך, זה כלל גדול בתורה".
אמרו לו: "אנחנו מלאי אהבה, רק את מי שלא כמונו אנחנו שונאים".
אמר להם: "חביב אדם שנברא בצלם".
אמרו לו: "אף אנחנו אומרים כן, אלא שהבייסטים שונאי אדם הן".
אמר להם: "סייג לחוכמה שתיקה".
אמרו לו: "אין הכי נמי, לכן אנחנו מבקשים לסתום להם את הפה".
אמר רבי יהושע: "עין רעה ויצר הרע ושנאת הבריות מוציאים את
האדם מן העולם".
נשאו רגליהם וביקשו לחצות את הכביש. לא עברו ד' אמות וכבר
נחסמו שוב, הפעם על ידי חובשי מגבעות מהודרות שהודיעו לכל מאן
דבעי שימותו ולא יתגייסו. נחרד רבי עקיבא ואמר: "זהלוא שנים עשר
אלף זוגות תלמידים היו לי מגבת עד אנטיפטרוס, כולם יצאו חושים
להילחם מלחמות ה' ולהשיב את כבוד ישראל בימי בר כוכבא - ואתם
אומרים נמות ולא נתגייס?"
אמרו לו: "הא קשיא, במסכת יבמות משמע שכולם מתו בפרק אחד

כבר
77?

חשבנו שרק אצלנו הכול קורה מהר...

גם בשנה הקרובה נמשיך להעניק
לכן את השירות הכי מהיר בישראל

יום עצמאות שמח!

לא יום ולא לילה

למחרת המעבר לשעון הקיץ, עם עלייה של שלושים אחוזים בשכיחות התקפי לב בתקופה הראשונית. אם כן, שני הגורמים העיקריים התורמים לעלייה בתמותה עם חילופי השעון הם התקפי לב ותאונות דרכים, שנגרמות בגלל המחסור בשינה.

פצצת זמן. במחקר שנערך בנושא יכולת ההסתגלות לשינוי השעה, נמצא כי ההסתגלות למעבר לשעון חורף מהירה יותר מאשר ההסתגלות למעבר לשעון קיץ. תחת תנאי תאורה משרדית רגילה, ההסתגלות לשעון קיץ אורכת כעשרה ימים, לעומת כשבעה ימים במעבר לשעון חורף. יש גם שוני בין אנשים בתגובה למעבר בין השעונים. השוני בעניין זה נובע מהכרונות, שהוא מאפיין ביולוגי הקשור למחזור השעון הפנימי בגוף, והוא נקבע בחלקו על ידי גנטיקה. אנשים עם כרונותיפ מוקדם מרגישים ערניים בשעות הבוקר המוקדמות ועייפים בערב, ולעומתם בעלי כרונותיפ מאוחר מתקשים לקום בבוקר אך נשארים ערניים עד שעות מאוחרות בלילה. אנשים עם נטייה לערנות מאוחרת בערב ("ציפורי לילה") זקוקים לזמן ארוך יותר כדי להסתגל לשינוי השעון בהשוואה לאנשים הנוטים לקום מוקדם בבוקר. אומנם אני לא מהתומכים במעבר לשעון קיץ, אבל לפעמים שעון הקיץ מציל חיים: לפני כ-40 שנה, בדיוק יומיים לאחר החזרה לשעון החורף בישראל, התפוצצו בו זמנית שתי מכוניות תופת בצפון הארץ, בזמן שהיו בנסיעה בכביש בין-עירוני. שלושה מחבלים התפוצצו איתן, אך לא היו נפגעים נוספים ולא נגרם נזק. בחקירה התברר שהמחבלים שהכינו את הפצצות כיוונו את שעת הפיצוץ כשעדיין נהג בארץ שעון קיץ, ושכחו שעד ההפעלה הזמן יתאחר בשעה בגלל כניסת שעון החורף. המחבלים שהסיעו את מכוניות התופת התכוונו להכניס אותן למרכזי הערים בשעה המתוכננת - אך הם היו עדיין בתנועה לעבר היעד בעת הפיצוץ, כי הם פעלו לפי שעון חורף, והפצצות תוכננו לפעול לפי שעון קיץ, ולכן המכוניות התפוצצו כשהם בתוכן. רוח וחצלה עמד ליהודים בזכות שעון החורף.

הכרונותיפ של לומדי התורה. אור וחושך אינם רק מצבי תאורה. אור וחושך הם המשל הטבעי ביותר לרגשות חיים בסיסיים. יש מצבים שבהם התחושה היא שיש מעבר חד בין אור לחושך, בין יום ללילה, בין אפלה לאורה. הרב חיים נבון כתב קטע מקסים על אינטימיות ותורה, שכולו סיפור של אורות וצללים, ברוח הדברים הבאים. הוא מסביר שאור התורה הוא משהו אינטימי. רק מי שנכנס פנימה נחשף לאור. בעידן של הידרדרות מדעי הרוח בישראל ובעולם, יש מוסד אחד למדעי הרוח שדווקא משגשג: הישיבה. ישיבות מכל הסוגים ולכל הגילים, ובהן כוללי פנסיונרים, שהם לדעתי אחת מהמצאות הדור הגדולות, הולכות ופורחות בכמות ובאיכות בארץ ובעולם כולו. בישיבות שלנו גדלים תלמידי חכמים שגם מתמסרים לעם ישראל, משרתים בצבא מתוך תורתם ומביאים לעולם ברכה ואור. וככל שהזמן עובר, גם מי שנמצא בחוץ, בחשכה, מרגיש שיש אור בפנים. לכאורה בני ישראל לא ראו ולא שמעו מה קורה בתוך אוהל מועד, אבל רק לכאורה. היה משהו שהם ראו גם בחוץ - את פני משה הקורנות. לומדי התורה הם בעלי כרונותיפ ייחודי שמאיר גם ביום וגם בלילה, גם בחורף וגם בקיץ, וכשרואים את השלמות שהם חיים בה, גם מי שלא נמצא בתוך אוהל מועד נחשף לתאורה הלילית הזאת. זהו קידוש השם במיטבו. ●

במחקר שנערך בנושא יכולת ההסתגלות לשינוי השעה, נמצא כי ההסתגלות למעבר לשעון חורף מהירה יותר מההסתגלות למעבר לשעון קיץ. תחת תנאי תאורה משרדית רגילה, ההסתגלות לשעון הקיץ אורכת כעשרה ימים, לעומת כשבעה ימים במעבר לשעון חורף. יש גם שוני בתגובה בין אנשים למעבר בין השעונים

להרוויח בליל הסדר פעמיים. זמן שעון קיץ הגיע, והעולם מתחלק בין מי שציפו לבואו ושמחים בהגעתו ובין מי שדוחים אותו בשתי ידיים. אני נמצאת בקבוצה השנייה, בעיקר כאשר שעון הקיץ אחראי לכך שליל הסדר מתקיים בשעת לילה מאוחרת. פלא בעיניי למה עניין זה לא נלקח בחשבון כשמזיזים את השעון. טוב, לפחות השנה זכינו לישון בשבת שלפניו. זה החזיר אותי לילדותי בחוץ לארץ, שם חגגנו שני לילות סדר, ותמיד לקראת ליל הסדר השני הגענו רגועים, שבעי שינה, מתורגלים ב"מה נשתנה" ובשאר ההגדה, ובעיקר - משופשפים יותר בגנבת האפיקומן בפעם השנייה, וזוכים לקבל מההורים בעקבות כך מתנות בכפל כפליים.

לפני יותר ממאתיים שנה הציע לראשונה המדען והוגה הדעות האמריקני בנג'מין פרנקלין את הרעיון המבריק של הזזת השעון, שמטרתו הייתה חיסכון של שעת תאורה ביום באמצעות קימה מוקדמת יותר. הוא היה אז שגריר ארצות הברית בצרפת, והציע לצרפתים פשוט לקבוע שבקיץ הכול יתחיל שעה מוקדם יותר. בתחילה הרעיון לא צלח. למעשה, רק המחסור בפחם בזמן מלחמת העולם הראשונה גרם לכמה מדינות להזיז את השעון בשעה ואפילו בשעתיים כדי לחסוך באנרגיה, אבל מאז הרעיון הזה התפשט בעולם. אלא שהמציאות הגלובלית עברה תמורות עם השנים. בעבר היו מאירים בערב את הרחובות בעזרת מנורות גז או נורות חשמל בזבזניות, וחיסכון של שעה בתאורה היה ניכר. היום הרחובות מוארים בדרך כלל כל הלילה, ולכן אין כאן חיסכון כלל בהקשר הזה.

נכון להיום שעון הקיץ עדיין נוהג ברוב המדינות המפותחות בעולם, והמשמעות הכלכלית העיקרית היא חיסכון במזגנים בשעתיים הראשונות של יום העבודה. יש הטוענים שגם בחשבון הכלכלי אין רווח בשעון הקיץ, מפני שבימים הראשונים לאחר כל שינוי בשעון נגרמות יותר תאונות ותקלות, שמחירן מקוץ כל רווח כלכלי אפשרי. לכן ישנן מדינות שמבטלות את החוק הזה, ומדי פעם עולה הנושא לדיון מחדש במדינות נוספות.

שעון קיץ - סכנה בדרכים. ואיך משפיע המעבר לשעון הקיץ על הבריאות? השינוי בשעון משפיע על הריתמוס היומי ועל השעון הביולוגי שלנו, כמו בתופעת הג'ט לג בעקבות טיסה ארוכה במעבר מארץ לארץ. המעבר לשעון קיץ גורם להתקצרות של משך השינה בעשרים דקות בממוצע בגלל החשיפה המוגברת לאור בשעות הלילה, ונוצר שיבוש במנגנון הפרשת המלטונין. בחשכה העין מאותתת לבלוטת האצטרובל להפריש את ההורמון הזה, וכאשר המחזוריות משתנה גם הפרשת ההורמון מתערערת. ההסתגלות האישית לשינוי השעה עלולה להימשך בין כמה ימים לשבועיים - וההשפעות על הגוף אינן מבוטלות.

כאמור, בארבעת ימי העבודה הראשונים אחרי המעבר לשעון קיץ נצפתה עלייה ניכרת בתאונות דרכים, שנמשכה עד שבועיים לאחר השינוי. מחקרים הצביעו גם על ירידה בערנות ובתפקוד הקוגניטיבי, הארכת זמן התגובה, עייפות מוגברת במהלך היום וירידה בתוצאות במבחנים אקדמיים. הפרעות בשינה והפחתת איכות ומשך השינה הן תופעות נפוצות נוספות המופיעות בשכיחות מוגברת בתקופת ההסתגלות, כל זאת בגלל הפער הפתאומי שנוצר בין השעון החיצוני והשעון הביולוגי, אף שההפסד של שעת שינה אחת נראה אולי שולי. בארצות הברית ובאירופה נרשמת עלייה דרמטית בתמותה

חג עצמאות שמח!

בתפילה למען אחינו ואחיותינו המוחזקים בצער ובשביה,
ולעזרת הגיבורים המוסרים נפשם למען העם והארץ.

רשת החינוך עתיד מצדיעה למדינת ישראל, ללוחמיה ולאזרחיה -
יחד נמשיך לצעוד בדרך של אמונה, אחדות ותקווה.

נמשיך לחנך את דור העתיד לערכים של אהבת הארץ,
מצוינות, ותרומה לקהילה.

3,700

עובדי הוראה

67

בתי ספר ברחבי הארץ

31,500

תלמידים ותלמידות

atidedu.org.il

ימים של שקט

מנחם הורוביץ רואה את עירו האהובה קריית שמונה חוזרת לחיים, ומעריך כי חיזבאללה אומנם מורתע לעת הזאת, אך מזהיר כי ירי הרקטות עלול להתחדש. בריאיון לרגל קבלת 'אות החזון והמעש' של כנס ירושלים-תלחי, הוא מספר על הימים שבהם נסע ככתב בכביש דמשק-ביירות, מסביר מדוע מעולם לא הרגיש שהוא נציג של המגזר בתקשורת, וקובע מהו המקום היפה ביותר במדינת ישראל

רבקי גולדפינגר // צילום: שלומי יוסף

בליל שמחת תורה תשפ"ד התכנסו בביתו של העיתונאי מנחם הורוביץ בקריית שמונה עשרות בני אדם. הם הגיעו לתפילת החג בבית הכנסת שבביתו, שרו ופיזזו עם ספר התורה בהתלהבות, לא מעלים בדעתם מה עומד להתרחש רק בעוד שעות ספורות. "בבוקר, בשבע וחצי, כבר היו אצלי בבית עשרות אנשים כשקיבלתי טלפונים בהולים מחברים בעוטף עזה. מישהי מקיבוץ עין השלושה סיפרה שמחבלים מסתובבים בתוך הקיבוץ ואין חיילים להושיע. תוך כדי שמעתי על עוד מקומות שחדרו אליהם מחבלים. באותו רגע הבנתי את גודל האסון", הוא נאנח. "הבית שלי הוא אחד הבתים הקיצוניים בקריית שמונה, על צלע הרי נפתלי, וכשהבנתי מה מתרחש בדרום מיד ניגשתי לחלון והתבוננתי אם יש איזו תכונה מלבנון, אולי רחפנים מוטסים אל עבר שטחנו. התבוננתי דרוך בכביש שעובר מהמושב מטולה לקריית שמונה לראות שמא מחבלי דואן נעים חמושים לכיוון ישראל".

ממש חשבת שתרחיש כזה יכול לקרות?

"חד' משמעית".

הרגשתם שאתם על לוע של הר געש?

"לגמרי. כל הזמן הסתכלנו שחלילה אף אחד לא מתקרב מלבנון. ככה נשארנו בבית. למחרת בבוקר, בסביבות חמש, אני פותח את החלון ורואה שחיזבאללה יורה לכיוון גזרת הר דב. עם הזמן המוני חיילים התאספו לאורך הגבול. המזל הגדול של תושבי הצפון היה שבימים הראשונים של המלחמה חיזבאללה עדיין היה מורתע. הנס הגדול של תושבי הצפון היה ש-18 שנים אנחנו נמנענו מלפעול בלבנון כי חששנו מתגובת חיזבאללה, וחיזבאללה במשך 18 שנים לא תקף את ישראל מחשש לתגובת צה"ל. כלומר הייתה איכשהו הרתעה הדדית".

אבל היינו "קורי עכביש" בעיניהם, כפי שאמר נסראללה בנאומו.

"עובדה שנסראללה לא תקף אותנו. ולמרות מה שהוצג בתחילת התמרון הקרקעי, שיש מפות שמלמדות שהוא רצה לכבוש את הגליל ויש מנהרות שאותרו לאורך הגבול, יש שורה תחתונה אחת והיא שהוא לא כבש את הגליל ולא תקף את מדינת ישראל ב-7 באוקטובר", הוא אומר בנחרצות. "אחרי שב-2006 הדאחיה עלתה באש כתוצאה מחטיפת שני החיילים אהוד גולדווסר ואלדד רגב, נסראללה הודה: אם הייתי יודע שמדינת ישראל תתקוף ככה, לא היינו חוטפים את החיילים".

לדעתך, למרות דברי ההרב של נסראללה ולמרות כל הממצאים שהתגלו בתוך הכפרים צמודי הגדר, כמו ציוד צבאי מוכן לכיבוש הגליל, הייתה הרתעה?

"חד' משמעית. במשך 18 שנים היו מקרים ספורים של ירי מצומצם משטח לבנון, ובכל פעם חסן נסראללה מיהר להתנער ואמר: זה לא אני. בחודש הראשון למלחמה נסראללה ירה רק לעבר מטרות צבאיות בישראל, בעיקר בגבול הצפון. הוא לא ירה לעבר קריית שמונה, תל אביב או חיפה. רק כשישראל התחילה לפגוע במטרות של חיזבאללה בעומק לבנון ובמקביל פונו עשרות אלפי תושבי הצפון, חיזבאללה הבין שאין אורחים והתחיל הירי לעבר עומק ישראל".

כיום, לאחר סיום המערכה בצפון, הורוביץ בהחלט מרצה מהתוצאות. "חיזבאללה מורתע כמו שלא היה מורתע מעולם", הוא פוסק. "כאדם מאמין אני גם רואה הרבה מאוד ניסים שהתרחשו בשנה וחצי האחרונות. גם הממשלה הלבנונית החדשה מבינה שארגון חיזבאללה הביא חורבן על לבנון. לכן אני משוכנע שיכול להיות עכשיו שקט יחסי למשך שנים רבות", הוא משדר אופטימיות. "אני מאמין שיישובי גבול הצפון ייבנו מחדש. אני מאמין שתושבי קריית שמונה ברובם יחזרו הביתה. ואני כבר

"אף פעם לא ראיתי את עצמי נציג של הציבור הדתי בתקשורת הכללית". הורוביץ בשידור בחדשות 12

שומע על חברים, בני ובנות הציבור הדתי, כולל משפחות צעירות, שמגלים התעניינות במגורים כאן בקריית שמונה".

מחזור העבודה בביתו של הורוביץ ניתן ליהנות מתצפית פנורמית על האזור כולו: "כשאני מתיישב על הכיסא בחדרי שבקומה השנייה, במה שמוגדר מגדל הפיקוח של מנחם, אני רואה את הרי לבנון, את החרמון הסורי והישראלי, את גזרת הר דב ואת רמת הגולן. אני רואה את נדידת הציפורים עד עמק החולה ויסוד המעלה. אני חי בתוך שמורת טבע יפהפייה. אני גר במקום הכי יפה במדינת ישראל", הוא אומר בהתלהבות. "גם את החברים והשכנים בקריית שמונה אני לא מוכן להחליף באף אחד אחר. אנשים חמים, אוהבי העם והארץ, עם הדיי'אן'איי הצפוני הרוחני המיוחד הזה. אי אפשר להסביר, זה משהו באוויר", הוא אומר ונושם עמוק.

דיווח ראשון של "כתבנו בצפון"

את חייו החל הורוביץ בן ה-69 דווקא ברמת גן. הורוי הם הרב ד"ר יעקב יהושע ואולגה אסתר הורוביץ ז"ל. "אבא היה היסטוריון. הוא עלה לארץ מווינה בשנת 1939, בדקה האחרונה לפני השואה. בן יחיד להוריו שנספו בשואה. גם אמא עלתה לארץ מרומניה לפני המלחמה. אני בנם הצעיר ויש לי עוד שתי אחיות. הייתי ילד טוב רמת גן. למדתי במוסדות של הציבור הדתי, ובהמשך למדתי הוראה בירושלים".

רצית להיות מורה?

"לא, אבל אבא שלי רצה מאוד שאלך בעקבותיו ואהיה מורה בישראל ושאנגן בכינור. אלו שני דברים שהוא ציפה ממני. אני אכן הלכתי ללמוד הוראה, אבל החיים זימנו לי דברים אחרים".

לקריית שמונה הגיע בשנת 1977 במסגרת שירותו הצבאי כאיש עבודה פדגוגית. "הגעתי לעיר שנתיים וחצי אחרי שחולית מחבלים חדרה לעיר והשתלטה על בניין מגורים. נרצחו שם 16 תושבים, ואותי בתור מורה חייל שלחו לגור דווקא בבניין הזה. אף אחד מתושבי העיר לא היה מוכן לגור שם. הבניין אומנם עבר שיפוץ כללי, אבל בכל קומה ידעתי בדיוק כמה אנשים נרצחו. במשך חודשים, מרוב פחד, ישנתי מתחת למיטה", הוא משתף. "כשהסתובבתי בעיר ושאלו אותי: מנחם, איפה אתה גר? ואמרתי: ביהודה הלוי 15, אנשים הצטמררו. הם שאלו: השתגעתי? מי גר בבניין המקולל הזה? גרתי שם במשך ארבע שנים".

בתום השירות החליט להישאר בעיר ושימש מחנך בבתי ספר ממלכתיים-דתיים. "הייתי מורה ומחנך בבית הספר היסודי הממלכתי יבנה". כשנה לאחר שהגיע לקריית שמונה פרץ מבצע ליטני. באותם ימים הושק הטלפון האדום בגלי צה"ל. "בכל פעם שהייתה נופלת קטיושה בקריית שמונה, הייתי מוריד את התלמידים למקלט ומתקשר לגלי צה"ל כדי לדווח, או שהייתי רץ מההדירה שלי ביהודה הלוי אל מלון הצפון, שבדיוק הבנייה שלו הסתיימה והיה בו הטלפון הציבורי היחיד בעיר. על כל דיווח הייתי מקבל כמה גרושים. כך זה נמשך תקופה. בגלי צה"ל כבר ידעו שאם קורה משהו בצפון - יש להם את המורה מנחם".

יום אחד התקשרו מגלי צה"ל והזמינו אותו לתחנה ביפו. "הגעתי לשם, מנסה להבין מה רוצים ממני. שאלו אותי כמה שאלות בידע כללי, מיהו נשיא ארגנטינה ומהו שער החליפין ביפן. לא היה לי מושג על מה הם מדברים", הוא מציין. בהמשך הכניסו אותו לאולפן והוא התבקש להקריא טקסט. "מפקדי התחנה הסתכלו עליי והסתודדו. ואז הם

אמרו לי: מהיום אתה כתב גל"צ בצפון. הייתי בטוח שהם צוחקים עליי. לא למדתי תקשורת מעולם, אבל הם התעקשו שמדובר בהצעה רצינית לחלוטין".

כבר בדרכו חזרה הביתה הוא נאלץ להיכנס באחת לנעלי הכתב. "נסעתי חזרה בקו 841 לקריית שמונה, ובדיוק נפלה קטיושה בכפר גלעדי. רצתי לטלפון הציבורי והתקשרתי לתחנה: שלום, הייתי אצלכם בבוקר. ופתאום אני שומע שהם אומרים בשידור 'על קו הטלפון נמצא כתבנו בצפון מנחם הורוביץ'". לא הרבה אחרי שסיים את דיווחו התקשר אליו אדם שלא הכיר ונוף בו. "הוא אמר: מר הורוביץ, אתה מורה ואתה צריך לדעת

נסיעה בכביש ביירות-דמשק

במסגרת עבודתו העיתונאית חווה שלל אירועים מכוננים, החל ממבצע ליטני, דרך מבצע שלום הגליל ועד מלחמת לבנון הראשונה ומלחמת לבנון השנייה. "במלחמות לבנון הראשונה מצאתי את עצמי נוסע מקריית שמונה לביירות בכביש ביירות-דמשק ואוכל דגים כשרים באגם קרעון. הייתה לי מכונית מגלי צה"ל, ונכנסתי ללבנון כמעט בכל יום. נסעתי חופשי בכביש החוף הלבנוני, מראש הנקרה ועד ביירות".

בלי פחד?

"בשלבם הראשונים של המלחמה לא פחדנו. אחר כך היו המון פיגועים והיתקלויות וזה נהיה

"אי אפשר להשוות את המצב היום למצב לפני שבעה באוקטובר. המצב השתפר לאין ערוך. מדינת ישראל למדה שהיא חייבת לפעול ללא הפסקה ובאפס הכלה בשטח האויב, ושרק חיילי צה"ל שניצבים כחומה בצורה בגבול הצפון וגם בגבול המזרחי ובעוטף עזה יכולים למנוע חדירת גורמי טרור לשטח ישראל, חדר וחלק"

מורכב, אבל גם אז לא ויתרתי ונכנסתי לעומק השטח. דיברתי עם הנוצרים בג'ון ועם השיעים בנבטיה ועם הדרוזים בחאצביא. ככה זה נמשך שנים רבות. המושג 'כתב הצפון' ממש לא הסתכם רק בלשדר מהטלפון בקריית שמונה. זה הרבה עבודת שטח", הוא מדגיש.

"עברתי שנים סוערות של מלחמה עקובה מדם", הוא מציין בכאב. "היו שנים של מרחץ דמים שבהן נהרגו לנו הרבה מאוד חיילים בלבנון. לאורך השנים סיקרתי מאות אירועים של פגיעות בשיירות ובכוחות של צה"ל בלבנון, עד כדי כך שהיו מי שכינו אותי מלאך המוות, כי בכל פעם שאמר 'זכעת נעבור לכתבנו בצפון מנחם הורוביץ' - זה בישר על חיילים שנהרגו או על קטיושות שנפלו", הוא מספר.

"לאורך השנים נורו מדי פעם קטיושות לעבר שטח ישראל. לבנון אז, כמו היום, לא מנעה ממחבלי חיזבאללה לירות רקטות וקטיושות לעבר ישראל. זו אגדה שממשלות ישראל לדורותיהן ניסו לספר לאזרחים. גם עכשיו הנוכחות הישראלית במלחמת לבנון השלישית לא מנעה מנסראללה, ובהמשך מנעים קאסם, לירות מאות רקטות נגד ישראל. גם

כשהיו ארבע אוגדות, שני ימים לפני הפסקת האש, נעים קאסם שכולם צחקו עליו שהוא מנגב זיעה אמר 'דין תל אביב כדי ביירות', וירה 250 רקטות ביממה וחצי לשטחי מדינת ישראל".

תאורטית הוא יכול לעשות זאת גם היום.

"חד-משמעית. גם ברגע זה, אם חיזבאללה מקבל החלטה שהוא מפר את הפסקת האש הוא יכול לירות מאות רקטות לישראל. וכמו שאנחנו רואים, כך גם חמאס".

אבל זה כבר לא האיום החמור שהיה.

"מה נחשב איום חמור? כשאני תושב שדרות ואני שומע צבע אדום, לא מעניין אותי אם ירו עליי עשר רקטות או שתיים. אני יחד עם עוד עשרות אלפי תושבי שדרות נכנס למקלטים ולחדרי הביטחון, עם כל ההשלכות שיש לכך. אותו הדבר בצפון. הם ירו שש רקטות לעבר מטולה. זה לא משנה שמדובר באיזה ארגון טרור פלשתיני ולא בחיזבאללה ושהרקטות נפלו בשטח לבנון. אלפי אנשים בצפון נדרשו להיכנס באותו רגע למגננה".

אז איך אתה רואה את המציאות הזאת היום בצפון? נשמע שהאיום עודנו כאן.

"ארגון חיזבאללה הוכה אנושות במלחמה הזאת. חסן נסראללה מת, מאות מפקדים מחיזבאללה חוסלו או הפכו להיות נכים כתוצאה מפיצוץ הביפרים, עשרות כפרים לבנוניים נחרבו לחלוטין. לכן בשעה שאנחנו משוחחים בינינו, ארגון חיזבאללה בהחלט מורתע. נכון לרגע זה", הוא מסייג. "אבל, ואני אומר משהו שאולי לא נעים לשמוע, אין ביטחון מלא ולעולם לא יהיה. אין אפשרות כזאת", הוא מדגיש. "אם עכשיו מחבל קם במחנה הפליטים עין חילוה שליד צידון, מוריד מהבויים שלו קטיושה, מכניס למכונית ונוסע לכפר למרגלות משגב עם, הוא בתוך דקות עם כן מיוחד ושעון יורה לעבר ישראל. באותה שנייה עשרות אלפי אזרחים במדינת ישראל ייכנסו למקלטים ולחדרי ביטחון. וזה מחבל בודד. כדי למנוע את זה צריך שבצד הלבנוני תהיה פריסה גדולה של חיילי צבא לבנון וחיילי יוניפי"ל".

בהנחה שהם באמת יעשו את תפקידם.

"בדיוק, כי במשך 18 שנים צבא לבנון שיתף פעולה עם חיזבאללה ולא עשה כלום נגד התחמשות הארגון. ואצלנו מספרים סיפורים שצבא לבנון יתפרס בדרום לבנון וישמר את הפסקת האש", הוא קובל. "גם אם צבא לבנון רוצה מאוד, האם הוא מסוגל לבצע פעולות שיטור בדרום לבנון? דבר אחד כן קרה אחרי הפסקת האש, והוא שארגון חיזבאללה נצר את האש. לכן דיבורים כמו 'נמוטט את חיזבאללה ונכריע אותם' הם חסרי בסיס. היום מדינת ישראל התיישבה בחמש תצפיות בתוך שטח לבנון ליד הגבול, להעניק תחושת ביטחון לתושבים שישבו לבתיהם", הוא אומר. "הנוכחות הצבאית

הזאת, על כל המשתמע מכך, לא יכולה למנוע ירי רקטי לעבר שטח ישראל".

אז לפי דבריך, למה בעצם לחזור לצפון?

"קודם כול תושבי גבול הצפון מחוברים לאדמה הזאת. כמעט מאה אחוז מתושבי קריית שמונה, הבית שלהם הוא קריית שמונה. מדובר באנשים קדושים שעלו ארצה בשנות החמישים ממרוקו, עיראק, אלג'יריה, תוניסיה, רומניה ומכל העולם, והביאו אותם לקריית שמונה. בהתחלה הם גרו בפחונים, אחר כך עברו לשיכונים, והם אספו לירה ללירה וקנו בית קטן בגליל. זה כל עולמם. כאן הם הצמיחו שורשים. אין להם מקום אחר. מה גם שהמדינה הפסיקה לממן את השהייה מחוץ לבית. אנשים גרו במשך שנה וחצי בחדר קטן וצפוף בבתי מלון, שכרו דירות".

נכון להיום רבים מאוד שבו לבתיהם, אתה אופטימי?

"אני מאמין שאם השקט היחסי הזה יימשך, קריית שמונה והצפון כולו יחזרו לחיים רגילים. אבל בידיעה שכשבחרתי לגור כאן אני מודע לכך שבמרחק קצר מהבית שלי יש מדינת אויב, על כל המשתמע מכך".

איך אפשר לישון ככה בלילה?

"אפשר", הוא מתעקש. "אי אפשר להשוות את המצב היום למצב שהיה לפני שבעה באוקטובר. המצב השתפר לאין ערוך. מדינת ישראל למדה שהיא חייבת לפעול ללא הפסקה ובאפס הכלה בשטח האויב, ושרק חיילי צה"ל שניצבים כחומה בצורה בגבול הצפון וגם בגבול המזרחי ובעוטף עזה יכולים למנוע חדירת גורמי טרור לשטח ישראל, חד וחלק".

הבן שלא יאמר "אני אוהב אותך"

את רעייתו תחיה הכיר כשמלאו לו 30, ומאז הם ביחד. מנחם ותחיה, ששירתה כקצינת מודיעין בדרגת סגן ניצב במשטרה, הקימו את ביתם בקריית שמונה.

אף פעם לא הייתה לך שאלה מה אני עושה כאן, רחוק מההורים? היה לך ברור שהילדים שלך יגדלו כאן?

"תמיד אהבתי את העבודה העיתונאית שלי ככתב הצפון והרגשתי חלק מחבל הארץ הזה. בגיל 30, אחרי שנים רבות של דייטים לא מוצלחים, סיפרו לי על עלמת חן בשם תחיה לבית משפחת שמש, שמתגוררת בירושלים. נסעתי מקריית שמונה לירושלים ופגשתי את תחיה. חצי שנה אחר כך עמדנו מתחת לחופה. ואז אמרתי לה: תראי,

העבודה שלי בצפון. בואי נגור בקריית שמונה ונראה איך הדברים מסתדרים", ומאז הם שם. באותם ימים, כאמור, שימש כתב הצפון בשורה של אמצעי תקשורת. בהמשך אף היה ממייסדי חברת החדשות של ערוץ 2, לפני 31 שנים, ושימש כתב הצפון של הערוץ. "תחיה התאהבה מיד בעיר ובתושבים. היא עבדה במשטרת קריית שמונה כקצינת מודיעין, ונולדו לנו שלושה ילדים אהובים: איתמר, נגה וחגי, שבליל הסדר מלאו לו 33 שנים".

חגי, בנו הצעיר, הוא אוטיסט בתפקוד נמוך, שמחלק את חייו בין הוסטל של עמותת אלו"ט בכרמיאל ובין הבית בקריית שמונה. "בגלל שחגי הוא השלישי שלנו, הבנו מהר שמשוהו איתו לא בסדר. היו כל מיני סימנים מחשידים. הוא פחות תקשר, פחות דיבר, פחות חיך". לאחר סדרת אבחונים התקבל האישור הרשמי: חגי נמצא על הרצף האוטיסטי בתפקוד נמוך.

איך מעכלים בשורה כזאת? הקרקע לא נשמטת מתחת לרגליים?

"בהתחלה השמיים נופלים. זה קשה מאוד", הוא אומר ועיניו נוצצות מדמעות. "מה גם שמדובר באוטיסט בתפקוד מאוד ירוד עם ביטויים התנהגותיים לא פשוטים לעצמו ולסביבה. אבל התמודדנו ואנחנו מתמודדים. להיות הורה לילד כזה זה אומר לשמור ולגונן עליו כל יום, כל היום".

היו לכם גם עוד שני ילדים קטנים בבית, איך תפקדתם כהורים?

"קודם כול היה לנו ברור שהוא חלק בלתי נפרד מהמשפחה, שותף לכול. יחד עם זאת, עשינו הכול כדי שזה לא ישפיע על השניים האחרים. ניסינו לתת להם ילדות טובה ונורמלית. נעזרנו באנשים והתמודדנו וכן, היו גם רגעים קשים מאוד", הוא משתנק. "חגי לא מדבר. הוא מעולם לא אמר לי: 'אבא, אני אוהב אותך'. הוא לא מביע שום רגש. גם כשכואב לו, אנחנו מנסים להבין לבד מה עובר עליו, האם הוא עייף, האם הוא עצוב".

כשמלחמת חרבות ברזל פרצה, משפחת הורוביץ פונתה מביתה ותחושת הביטחון שהעניקה הסביבה המוכרת לחגי התערערה. "יותר מ־30 שנה הוא רגיל שהוא מגיע לבית בקריית שמונה. זה הנוף שהוא רגיל אליו, החדר, המיטה. כשעזבנו את הבית, המחשבה הראשונה שעלתה הייתה מה יהיה עם חגי. איך בכלל תתווכים לו מציאות של עקירה מהבית", הוא מתאר את גודל האתגר. "במשך כמה חודשים הבאנו אותו לבית של הבת נגה במצפה אילן. זה עבד תקופה מסוימת, אבל יש לה ארבעה ילדים קטנים שנאלצים להתמודד עם גבר בן 33 שמדי פעם צועק ואף מרביץ. אז העברנו

"לזכותה של חברת החדשות ייאמר שמלבד אלה שמופיעים על המסך, יש מאחור עוד המון עובדים דתיים. יש עורכים, במאים ואנשי סאונד ותאורה ומפיקים שאנחנו לא יודעים עליהם".

למרות זאת, הרושם הוא שיש בערוץ קול מאוד מסוים.

"שנים קולות רבים בערוץ 12", הוא מתעקש. "ואני מודה שזה כיף לי שאני מסוגל לשמוע בשש בערב את גיבור ישראל אמנון אברמוביץ' ובתשע בערב לופופ לערוץ 14 כדי לצפות מדי פעם בפטריוטים ובינון מגל. אני מודה לקדוש ברוך הוא שדעתי לא משתבשת ואני פתוח לכול, לא כמו חבריי שלא מסוגלים לצפות באברמוביץ' או בגיא פלג כי זה מטריף אותם. חמש דקות אחר כך יושב באולפן עמית סגל שמשמיע דעה ימנית ברורה, נחרצת ומאוד אינטליגנטית, אבל זה לא מספיק להם".

אולי כי באולפן עמית הוא בדעת מיעוט.

"בכל תוכניות הראיונות בחדשות 12 ישנם פרשנים אנשי ימין כמו שירית אביטן, דויד בן ציון, עורך הדין אילן בומבר ועוד. לכן התחושה שאין מקום לאנשים בעלי דעות ימניות היא לא נכונה", הוא הודף את הדברים. "מכאן ועד המחשבה שהמדינה מתמוטטת בגלל חדשות 12 ולא בגלל הקואליציה שלא מתפקדת כממשלת ימין על מלא, המרחק רב. אני מקנא באלה שחושבים שהבעיה של מדינת ישראל היא ערוץ 12 או 13".

לאורך השנים קיבל הורוביץ הצעות להשתלב במפלגות שונות. הוא חקך בדעתו אך לבסוף סירב. היום הוא מודה שהרצון להיכנס לחדרים הסגורים ולהשפיע מודגדג לו בקצות האצבעות.

נראה אותך בפוליטיקה בקרוב?

"אני רוצה להיות פוליטיקאי".

למה לך?

"כי אני אוהב את הפוליטיקה. אבוא לציבור שלי, הציבור הדתי, ואומר: תקשיבו, קודם כול בואו נוציא את המילה מתנחלים מהלקסיקון. אין מתנחלים, אלא יש חצי מיליון יהודים ביהודה ושומרון שמשמשים כרצועת הביטחון של מדינת ישראל. ועכשיו אני רוצה לדאוג לצרכים הבסיסיים האנושיים של הציבור הזה. צריך כמובן לדאוג לכל הציבור בישראל, אבל אני מדבר עכשיו על הציבור שלנו, ציבור קוראי העיתון 'בשבע', הוא מסביר.

אבל באיזו רשימה אתה רואה את עצמך?

רשימה קיימת?

"אני מאמין שעד הבחירות הבאות יקומו וייפלו רשימות נוספות, ואז אני אצטרך לקבל החלטה אם באמת ובתמים אכנס בגילי המופלג לתוך הרפתקה בפוליטיקה הישראלית".

איפה אתה רואה את עצמך באופן טבעי יותר, במחנה הימין, המרכז או השמאל?

"הלב שלי מאז ומתמיד נמצא במחנה הימין".

במרוצת השנים הפך מנחם הורוביץ לסמל ופה לתושבי הצפון. בשבוע הבא, בכנס ירושלים-תל-חי של קבוצת 'בשבע', יוענק לו 'אות החזן והמעש למפעל חיים', על עבודתו המקצועית ככתב הצפון גם בשעות קשות ועל גאוה לאומית ואמונה שנשך בתושבי הצפון בפרט ובאזרחי ישראל בכלל. "הפרס הזה הוא בהחלט מעמד מרגש בחיי, וזה דורש ממני לחשוב אם באמת אני ראוי לכך".

אתה מודע לכך שהפכת עם השנים לסמל של הצפון?

"זה בהחלט סטטוס מחייב, שלא התכוונתי אליו. כל השנים אמרתי לאנשים: חבר'ה, תעזבו רגע את האידאולוגיה, ציונות או ייחוד הגליל. קודם כול תבינו שאתם גרים במקום הכי יפה בארץ. ברגע שזו תהיה התחושה שלכם, אתם תבינו כמה זכיתם. על זה תבססו את הדברים האחרים. אין על חבל הארץ הזה. אני מודה על הזכות לחיות במקום הזה".

אותו לדירה במרכז הארץ. הבעיה היא שזו דירה קטנה, וחגי זקוק למרחבים. עכשיו ברוך ה' אנחנו מנסים להחזיר אותו הביתה לקריית שמונה".

לפני כמה חודשים התראיין הורוביץ יחד עם בני משפחתו לדנה וייס, חברתו לחברת החדשות, ובריאיון הזה חשף את ההתמודדות עם בנו חגי. "מאז אנחנו מקבלים מאות פניות של הורים לילדים עם צרכים מיוחדים. ילד שיש לו צרכים מיוחדים פירושו של דבר התמודדות עם טלטלה גדולה בחיים, הכול מתערער במשפחה, וההורים זקוקים לאדם שהגורל הנורא הזה הכה גם בו ומסוגל להבין אותם".

"ערוץ 12 אינו הבעיה"

הורוביץ, פנים מוכרות כמעט בכל בית בישראל, נמצא בתחום התקשורת כבר יותר מארבעה עשורים. לעובדת היותו חובש כיפה, הוא אומר, אין קשר לעבודתו המקצועית: "כשהתחלתי את עבודתי כעיתונאי היו בישראל מעט מאוד עיתונאים חובשי כיפה. לאט לאט מספרם גדל, כי בסוף התברר למערכות התקשורת שאדם עם כיפה ואישה עם כיסוי ראש מסוגלים להביא מסר אינטליגנטי. מה גם שהם רצו להראות שהנה, צירפנו גם אנשים דתיים למערכת. אני הייתי כתב בעיתון הארץ, וכמדומני הייתי שם בזמנו הדתי היחיד. בכל פעם שכתבתי 'הודה ושומרון' הם שינו 'לגדה המערבית'. בסוף קיבלתי שם כמה פרסים מגדולי שמאלני ישראל בדור האחרון, ואף נשלחתי מטעם העיתון ללימודים בלונדון. אבל לא אז ולא היום הייתי נציג של הציבור הדתי בתקשורת הכללית. לא ראיתי בעצמי שליח של אף אחד".

אף שיש כאלה שרואים בכך כזה. "נכון, אבל זה שלהם. היום כבר יש עשרות עיתונאים דתיים ואנשי ימין מוכשרים וטובים בכלי התקשורת. אפשר לראות את השינוי בשטח. 16 שנים הייתי כתבנו בצפון, ולאחר מכן הייתה לי פינה במהדורת החדשות המוקדמת. לעיתונאים דתיים מתחילים אני תמיד אומר: אתה מגיע לגלי צה"ל לדסק החדשות, אל תנסה להעיר הערות מהרגע הראשון על הסביבה השמאלנית שאתה נמצא בה. לאט לאט תחולל שינוי. אני מכיר כמה וכמה עיתונאים שבאמת הצליחו להנחיל את מורשתם האידאולוגית לא בקטטות וגידופים, אלא דווקא מתוך מקצועיות ונועם הליכות".

בערוץ שאתה עובד בו אין כל כך הרבה דתיים.

צילום: דוד כהן פלאש 90

"לא מוכן להחליף את השכנים בקריית שמונה באף אחד אחר". קריית שמונה

צילום: לירון מולדובן

התחלה // נולדה וגדלה במושב מעגלים בדרום הארץ, שאביה היה בין מקימיו. בת הזקונים, לפנייה עוד חמישה אחים ואחיות. "האחים גדולים ממני בפער, כך שהייתה לנו ילדות קצת שונה".

אבא // אברהם מימון ז"ל. דמות מרכזית במושב, שאף הקים את מחלקת הספורט במועצה האזורית שדות נגב. נפטר מאירוע מוחי בגיל 47, כשהייתה בת שלוש וחצי.

אמא // שרה מימון (70). במשך שנים רבות עבדה בתור מורה לספרות, כיום גמלאית של משרד החינוך. "דמות מפתח בסיפור שלי. היא זאת שלימדה אותי איך מתאלמנים, מצליחים לגדל משפחה שמחה ובוחרים בחיים".

ספסל הלימודים // כמה שנים לאחר פטירת האב עברה המשפחה להתגורר ברחובות, שם למדה מכיתה ב' עד י"ב. תחילה בבית הספר תחכמוני, משם עברה לבית הספר נועם ולאחר מכן למדה באולפנת צביה רחובות.

כאן בונים // "מאז שאני זוכרת את עצמי, אני בן אדם של חיפוש פנימי והתקדמות רוחנית. התקופה הזאת הייתה מלאה בכתיבה, חיפוש וגיבוש זהות. אני מרגישה שעד היום אני נשענת על השנים האלה. באחד השלבים של ההתחזקות הרוחנית עובתי את בני עקיבא". בהתאם לכך, את שנת השירות הלאומי בבתי ספר חילוניים בקריית גת שילבה עם לימודים במדרשת נגוהות.

מחול אקדמי // לאחר השירות הלאומי החלה ללמוד לתואר ראשון בבילוגיה באוניברסיטת בר אילן. "הפסקתי מהר מאוד, כי הכימיה והפיזיקה פחות הסתדרו לי, ועברתי ללימודי תואר ראשון בהוראת מחול במכללת אורות. בזמנו זה היה חדשני ולא מוכר. המקום של התנועה תמיד היה חי בתוכי. הרבה מהזמן שהייתי בחדר הוקדש לריקוד והקשבה לנפש מתוך התנועות של הגוף".

החצי הראשון // בשנה השלישית ללימודים התחתנה עם אלקנה ויזל, שנולד וגדל בנווה דקלים שבגוש קטיף ובמהלך השנים עבר עם משפחתו לאפרת. "היה לי ברור שאתחתן עם בחור חסידי שלומד ביישיבת רמת גן. אלקנה היה להטוטן, אז כל העניין של אומנות, תנועה, עולמות הבמה, וגם כמובן המקום החסידי של היותו עובד ה', ממקום מחובר לעולם הזה - היו לא מעט נקודות השקה. החתונה הייתה רק עניין של זמן".

להטוט חסידי // בשלב הראשון קבע הווג הצעיר את ביתו ליד המכללה, ובהמשך עברה המשפחה להתגורר בקהילת הישיבה ברמת גן. "אלקנה היה דמות משמעותית בישיבה. עוד לפני שהתחתנו, הוא היה רב גן בגנים החילוניים באזור. כולם הכירו אותו בזכות היותו להטוטן. כשעברנו לרמת גן, הוא התחיל ללמד בבית ספר באור יהודה ולאחר מכן בתלמוד תורה שלום ברמת גן. אני עבדתי כמורה למחול בבתי ספר באזור".

שיקום // לפני כ-11 שנה, במהלך מבצע צוק איתן, אלקנה נפצע. "הוא היה כמה ימים בתוך עזה, לא הייתה בינינו תקשורת, עד שהוא נפצע במרפק. הם עמדו לצאת ממבנה, ואז התחילו לירות עליהם פצמ"רים. למרבה הנס החול של גוש קטיף סג את רוב ההדף והוא קיבל רק רסיס במרפק, במרחק מילימטר מהעצם. הוא עבר תקופה ארוכה של שיקום. בגלל שהוא היה להטוטן, היה קריטי מבחינתו שהיד תוכל לחזור לתנועה מלאה".

גלית ויזל-עמרני

36

נשואה לרחמים, אם לארבעה

תושבת בני דקלים

מתמחה בטיפול בתנועה ומעבירה שיחות וסדנאות על בחירה בחיים

דפיקות בדלת // היא הספיקה לישון כחצי שעה, עד שהתעוררה מקול הדפיקות של המודיעים. "למרות שכבר ידעתי, עצם הבשורה גרמה לי לרעידות בכל הגוף. לא ידעתי איך לבשר לילדים, ובסוף החלטתי לעשות את זה הכי רך שאפשר, לתת להם לישון ולספר בבוקר. הערתי אותם כרגיל עם חיוך, הלבשתי אותם, הכנתי להם כוס שוקו וביקשתי מהם להתכנס בחדר ההורים. שם סיפרתי להם שאבא זכה למסור את הנפש למען עם ישראל, והבטחתי להם שיהיה בסדר. היה קשה מאוד והרבה בכי, אבל גם תחושה של זכות גדולה. מאותו רגע הרגשנו שהפסקנו להיות משפחה פרטית והפכנו להיות של עם ישראל. היה ברור לנו שאנחנו צומחים מהמשבר הזה".

המכתב // ברגעים ההם היא נזכרה במכתב שכתב אלקנה לפני שנכנס לעזה וניסתה להשיג אותו. "שלחתי את החבר לבסיס, והוא מצא את הטלפון מתחת למזון של אלקנה בבסיס. זה הגיע אליי עוד לפני הלוויה, וידעתי שיש שם מסרים שעם ישראל חייב לשמוע, כמו 'תשמחו, תבחרו בחיים'. המכתב הכה גלים בצורה מדהימה והגיע לכל עם ישראל. מיד אחרי האסון, ראש הממשלה פתח וסגר את הנאום שלו במכתב של אלקנה".

מנצחים // עוד במהלך השבעה החלה בקמפיין להקמת 'בית אלקנה', בית לטיפולים רגשיים בדרום הארץ לחיילים ובני משפחותיהם. "גייסנו מיליון וחצי שקלים, ואנחנו בדרך לגייס עוד שישה מיליון. כבר הייתה הנחת אבן הפינה

ביקש בעצמו להתגייס. "אמרתי לו כן, ואני לא מתחרטת על זה. בתקופה של המילואים הוא פרח. רוב הזמן הם שמרו על הגבול ובסך הכול נכנסו פעמיים לעזה. לפני שהוא נכנס בפעם הראשונה, ביקשתי ממנו שיכתוב משהו. לפני הפעם השנייה שאלתי אותו איפה הוא שם את המכתב, והוא ענה שבתוך הפלאפון".

הלב יודע // אלקנה נהרג ביום שני, י"ב בשבט אשתקד. "יום לפני שהוא נפל, דיברנו ושאלתי אותו איך יהיה אפשר ליצור איתו קשר, בגלל שלא הרשו להכניס פלאפונים. הוא ענה שאצור קשר עם חבר מהישיבה שנמצא בחמ"ל. באותו יום נסעתי ללימודים בחיפה. בדרך חזרה, בסביבות השעה ארבע אחר הצהריים, התחלתי להרגיש תחושות לא טובות. בדיעבד התברר שבאותן דקות אירע הפיצוץ של קריסת המבנים שממנו אלקנה נהרג".

פה חשדתי // בעקבות התחושות ניסתה להשיג את החבר, והוא ענה שהכול בסדר ותכף הכול יתבהר. "בשלב מסוים הוא הפסיק לענות לי. כאן התחלתי לחשוד. כשהגעתי הביתה, שחררתי את אמא שלו ששמרה על הילדים. השכבתי את הילדים והלכתי לישון עם הבגדים. לפני שנרדמתי, שלחתי הודעה לחברה טובה שיש לי תחושה שעוד מעט הולכים לדפוק אצלי בדלת כדי לבשר שאלקנה נהרג. היא אמרה לי 'מה פתאום? הכול בסדר. תכף אברר'. כבר הרגשתי שקרה משהו, אבל לא היה עם מי לדבר".

מדרימים // בשלב מסוים, בגלל הצפיפות בעיר, עברה המשפחה להתגורר בנגוהות שבדרום הר חברון. עם המעבר החלו שני בני הווג ללמד בבית הספר ביישוב בני דקלים הסמוך. בתוך זמן קצר התאהבו השניים ביישוב והחליטו לעבור אליו. "אלקנה מונה לתפקיד רב בית הספר והפך לדמות משמעותית בקהילת בני דקלים. יום לפני שנהרג, הוא כתב את ההערכות בתעודות של התלמידים שלו, עם מילים מחזקות".

אין פטור // כשפרצה המלחמה היא הייתה בעיצומם של לימודים לתואר שני בטיפול בתנועה באוניברסיטת חיפה. בעקבות הפציעה אלקנה קיבל פטור, ולכן לא גויס. "במוצאי שמחת תורה הגיעו אלינו אחיו התאום של אלקנה, איתמר, ומשפחתו שפנו מביתם בשדרות. במקביל אלקנה החל לגייס תרומות לחיילים לרכישת ציוד חסר, כמו פנסי ראש ומטענים ניידים. אסי צובל, שהיה איתו בגדוד, סיפר שכדי שאלקנה ירד מהם נתנו לו לגייס כמויות לא הגיוניות של ציוד, ותוך 24 שעות אלקנה גייס הכול ונסע לנירים עם הציוד".

סבב ראשון // כשראתה עד כמה הוא נחוש להיכנס מתחת לאלונקה, החלה לשכנע אותו להתגייס בעצמו. "הוא שאל אותי: את בטוחה? אין חרטות. אמרתי שכן, והוא מאוד שמח בזה. הוא היה צריך להפעיל הרבה פרוטקציות כדי שגייסו אותו מחדש".

סבב שני // בסבב השני בעזה, אלקנה כבר

המכללה האקדמית לוינסקי
גבעת ושינגטון
החוויה שבחינוך

בואו נפתח את זה

יום פתוח << חמישי י' באייר | 8.5 | 16:00-18:30

באקדמית לחינוך גבעת ושינגטון

לצפייה בסרטון המלא
על החוויה בגבעה
סרקו את הקוד

יש לכל אחד תואר פרקטי לחיים

מחליצה לבוא ולהנות מלימודים חוויתיים

ההטבות שלנו

הנחת יום פתוח

200 ש"ח בדמי הרישום
ו- 250 ש"ח בשכ"ל

מועדון ה-100

שנתיים חינם לבעלי ממוצע
בגרות 100 לחוגים נבחרים

בן/בת משפחה

10% הנחה בשכ"ל

'חבר מביא חבר'

הנחה של 500 ש"ח בשכ"ל

הרשמה לתואר בהוראה במגוון תחומי לימוד:

חינוך גופני | מוזיקה | חינוך מיוחד | מתמטיקה | אנגלית
מדע וטכנולוגיה | מקרא | ספרות | גיל הרך | חינוך משלב

שילוב
לימודים ועבודה

כיתות
היברידיות

היכל תרבות
וחדרי חזרות

תוכנית
למצויינים

מעונות לרווקים
נשואים ומשפחות

מעבדות
חדשות

אולמות
ספורט

בריכת
שחיה

08-8511572
www.washington.ac.il

073-3744339
toar@washington.ac.il

יוסף ארנפלד
yosefpr@gmail.com

במגרש הביתי

מה הול"ל?
סדר היום מתחיל בשש וחצי בבוקר, מתארגנת, מעירה את הילדים, שולחת אותם לבית הספר ומשם לעבודה. "כמה ימים בשבוע אני מתמחה בטיפול בתנועה בבית החולים לבריאות הנפש בבאר שבע. בשאר הימים אני עוסקת בהקמת בית אלקנה ומעבירה את ההרצאה 'מאחורי המכתב'."

השבת שלי
"בעיקר זמן איכות עם המשפחה, בלי טלפונים."

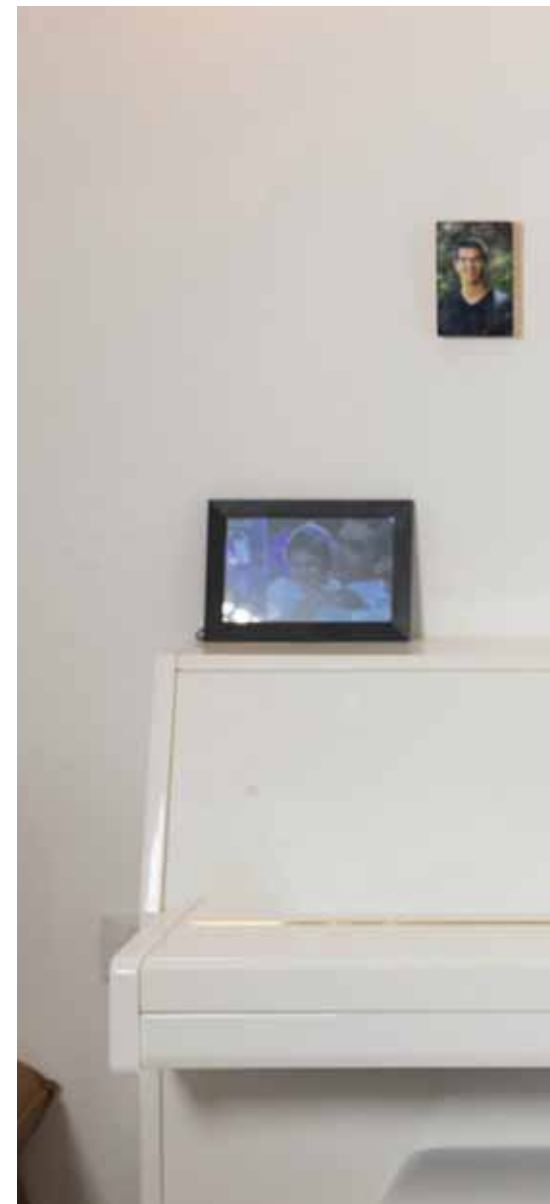
פאזלים
"השיר שמלווה אותנו הכי חזק מאז שאלקנה עלה לשמיים זה 'יש לי סיכוי להינצל' של אביתר בנאי. עקיבא תורג'מן מלווה אותנו לכל אורך התקופה, הוא היה חבר של אלקנה מהלימודים בשיבת רמת גן ואנחנו אוהבים את השירים שלו. גם חנן בן ארי היה חבר שלו מהשיבה, וגם את השירים שלו אנחנו אוהבים."

צאת לפת
"הרב אריה לוי - על החסד שבו, אמא שלי - על הגבורה שלה, ואלקנה הי"ד - על הבחירה בחיים."

השאלה
"שכל יהודי יקרא את המכתב של אלקנה, ושנוכח להקים את בית אלקנה ולהמשיך להיות בתדר של שליחות והשפעה על עם ישראל."

מפגיש אלוף
"מפחיד אותי להיות גלית שהייתי לפני שאלקנה נהרג. המוות שלו גידל אותי מאוד, בזכותו יצאתי לעולם."

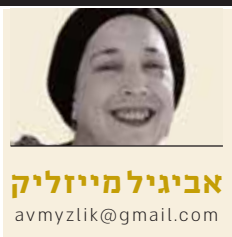
כשאהיה גדולה
"כנראה אהיה מטפלת בתנועה ומנהלת בית אלקנה, ואמשיך להיות דמות ציבורית משפיעה."

לבית. עוד בשלב הדייטים דיברתי עם אלקנה על הקמת הבית הזה, מקום שייתן כוח לעם ישראל ויחבר חיבורים בתוך העם. אחרי שהוא נהרג הבנתי שיש לי תפקיד, להגשים את החזון שלו. המעבר מעמדת המסכנה והחלשה לעמדת השפעה נותן הרבה כוח לי ולכל המשפחה, בגלל העיסוק בעשייה חיובית. אני מקווה שעם ישראל יצטרף וייקח חלק בפרויקט, שנמצא ברשת תחת השם 'בוחרים בחיים אלקנה ויזל'. נוסף על כך, יחד עם אורי, אחיו המוזיקאי של אלקנה, נוצר המופע המוזיקלי 'מאחורי המכתב', שבו מספרים השניים על אלקנה מתוך החוויה האישית שלהם והצמיחה מתוך השכול. "גם זה נותן הרבה כוח וערך."

החצי השני// לפני כחודש נישאה בשנית לרחמים עמרני, אב לארבעה, מנהל תלמוד תורה מוריה בפתח תקווה. "בתכונות הפנימיות שלו הוא דומה מאוד לאלקנה. תחום החינוך נוכח אצלו, וגם מאור הפנים, הרגישות והשעשוע. לצד בית אלקנה הכללי שאני מקימה למען עם ישראל, יש את הרמה הפרטית של המשפחה שלנו, ההבנה שהבית צריך להיות שלם, שהילדים צריכים אבא ואני צריכה בעל. מראש האמירה הייתה שאנחנו ממשיכים את הדרך של אלקנה ומנכחים אותו בבית המשותף."

הנחת// ארבעה ילדים: אבינעם אברהם (11 וחצי), יהל דוד (10), אלומה רחל (7 וחצי) וערגה (שנתיים).

שלום לך ארץ נהדרת

דווקא חרדת הטיסות שלי גילתה לי עד כמה אני אוהבת את ארץ ישראל הקסומה שלנו, על נופיה ואנשיה לגוניהם השונים

ויוואו - הנשימה שלי נעצרת כשהיא מופיעה! חופיה הקסומים, המאירים, מתגלים פתאום מתוך החשיכה, ופיסת האדמה הזאת - בשונה מכל אדמה באשר היא בעולם - ממלאת את עיניי בדמעות של אושר שלא ידעתי שקיימות בהקשר הזה. זו לא רק ההקלה והשמחה שהגענו בשלום, אלא משהו כל כך אחר - לראות את הארץ שלי מתקרבת אליי במהירות, והכול בה כל כך מתוק, קסום, חי. אחרי שנסעתי וחזרתי לארצות העמים, החוויה המופלאה של נחיתה בארץ ישראל שלי היא תמיד רגע של אושר צרוף, של דמעות התרגשות שגם עכשיו, כשאני כותבת על זה, ממלאות את עיניי בלי שליטה. דווקא מתוך החרדה גיליתי עד כמה אני אוהבת את הארץ הזאת, ואת האנשים שגרים בה - העם שלי, על כל צבעיו, גווניו ודעותיו. אני זוכרת את הנסיעה הראשונה שבה תקפה אותי החרדה. לאחר הנחיתה ישבתי בשדה התעופה, ממתינה למזוודות, מסתכלת על כל האחים שלי, שמקיפים אותי בהתנהגות הישראלית ובקולות העזים שלהם, ובוכה מאושר. אין לי ארץ אחרת. ●

כך שהציתי לה לטוס איתי מעכשיו לכל מקום שאצטרך לטוס אליו. רק טבעי לציין שהרגע האהוב עליי ביותר בכל טיסה באשר היא הוא הרגע שבו הטייס או הדיילת מודיעים "נוסעים יקרים, התחלנו בנחיתה", ועוד יותר מכך כאשר גלגלי המטוס נוגעים בקרקע ומצב החירום בלב שלי מקבל סוף סוף צפירת הרגעה.

אורות מתחת לעננים

מכיוון שלכל קושי בחיים יש גם צדדים חיוביים, החרדה הזאת גילתה לי משהו שלא הבנתי קודם, בכל אופן לא בצורה כל כך מוחשית ומורגשת: היא גילתה לי את האהבה העזה שיש לי לארץ ישראל. ולמרות שכל נמל תעופה באשר הוא גורם לי לתחושת הקלה עצומה, כאן אני תמיד חווה משהו אחר לחלוטין.

אחרי טיסה ארוכה מעל הים, כאשר לא פעם טסתי בלילה והוא גם היה חשוך, דקות ארוכות של טיסה מנמיכה והולכת מעל כלום וכלום, ואז בבת אחת חוצים את גבול העננים

הפתיע אותי לגלות יום אחד שאני סובלת מחרדת טיסות. בתור נערה יצא לי לטוס כמה פעמים בלי לפחד בכלל, ואחרי כמה שנים שבהן לא טסתי - פתאום נפלה עליי הצרה הזאת באופן ממש לא צפוי. יחד עם המטוס, גם הלב שלי המריא למקום מוזר משלו, והחרדות העזות שתקפו אותי היו חדשות ולגמרי לא הגיוניות. עם השנים למדתי להתמודד עם זה, אבל עדיין כשאני טסה החרדה היא חלק בלתי נפרד מהחוויה, ומכיוון שאני לא עושה את זה הרבה - זהו תהליך למידה שצריך לעבור אותו בכל פעם מחדש.

עזר לי מאוד שבאחת הטיסות נסעתי לצד אחותי הקטנה, שהיא גם פסיכולוגית מוסמכת ומוכשרת. היא מכירה היטב לא מעט שיטות טיפוליות, בהן CBT, שבבדיחה פנימית בינינו קיבלה את השם "סעי ביתי", והכלים שנתנה לי לאורך הטיסה עזרו לי מאוד. עד היום אני זוכרת את המשפטים שאמרתי לעצמי בהדרכתה: "זה מפחיד אבל זה לא מסוכן", "החרדה היא גל וצריך לתת לו לעבור", כמובן לצד תפילות רבות לה' שיעזור לי להתגבר על הפחד, ועוד דרכים שבהן היא עזרה לי, עד כדי

סלט שני כרובים וקריספי בטטה

6-8 מנות

5 דקות מנן טיזון
או 15 דקות אפייה

דרגת קושי
קלה

לצד המנגל הבלתי נמנע זה סלט מהמם, טעים, בריא וקל להכנה. הקריספיות של הבטטה מתחברת באופן מושלם עם הכרוב, ובתוספת של האגוזים זוהי פשוט חגיגה לעיניים ולחך.

לרעיה:

- רבע כרוב לבן פרוס דק
- רבע כרוב סזול פרוס דק
- 2 בטטות קלופות
- מנן צית לאפייה או טיזון
- חצי כוס אגוזים קצוצים
- 2 טבליות בצל ירוק קצוץ
- 2 כפות תרכיז תפוחים
- טבא, סילאן או דבש
- שן שום כתושה
- מלח ופלפל
- 3 כפות מנן צית

קוצצים דק את הכרוב ומעבירים לקערה. מוסיפים את הבצל הירוק הקצוץ. חותכים את הבטטה לרצועות דקות. מטגנים אותה במחבת 4-5 דקות עד להזהבה קלה, או אופים בתנור בחום של 180 מעלות כ-15 דקות עד שהיא מזהיבה. מעבירים לנייר סופג. מערבבים יחד את כל חומרי הרוטב ויוצקים על הסלט. מפזרים על הכול את הבטטה הקריספית ואת האגוזים, מערבבים ומגישים מיד.

צילום: שושני גרינוולד

להרשמה ולקניית כרטיסים חפשו בגוגל "כנס ירושלים תל חי"

**עשרות
מגרשים
נמכרו!**

למה אתם מחכים?

עופרים

קדומים

אלקנה

שערי תקווה

אורנית

השקעה
בטוחה!

בשיווק

בשיווק

נמכרו!

קרקע לבית ביישובים
שערי תקווה ואלקנה
170,000 ₪ החל מ-

אם צמוד קרקע במרכז הארץ נשמע לכם כמו חלום רחוק - כדאי שתתעוררו!

Legacy - היא חברת נדל"ן הפועלת ביהודה ושומרון ומתמחה באיתור, רכישה ובניה, עם רקורד מוכח בפרוייקטים נדל"ניים מצליחים. **Legacy** מציעה לכם הזדמנות נדירה להשקעה בקרקע ביישובים שערי תקווה ואלקנה הנמצאות כבר בהליך רישום מתקדם, צמודות דופן לשכונות קיימות. במידה והקרקע לא מאושרת תוך שלוש שנים, אתם יכולים לקבל את הכסף בחזרה - כך שהסיכון בהשקעה הוא מזערי. התהליך כולו בפיקוח רואה חשבון ועורך דין לאורך כל התהליך. לאחר אישור הקרקע קיימת אפשרות לבניה פרטית או על ידי היזם - לפי בחירתכם.

דיוק
שיווק נדל"ן שמניב עסקאות

legacyland.co.il

058-797-0709

לפרטים:

*הקרקע בסוף הליך רישום וצמודות דופן ליישוב. הקרקע לא זמינה לבניה מיידית